

Výstup na Ararat 2007

Výstup na bájný Ararat v Turecku byl ještě do roku 2001 nemožný z vojenských důvodů, ale nyní je to skvělý byznys pro místní cestovky. Za samotný výstup je nutno zaplatit 100 až 200 USD, jak se vám to podaří usmlouvat.

Po čtyřech dnech jízdy mikrobusem z Bratislavy přes Maďarsko, Srbsko, Bulharsko a celé Turecko, po aklimatizačním dvoudenním výstupu na druhou nejvyšší horu Turecka, vyhaslou sopku Suphan Dagi 4058 m, a po návštěvě Noemovy archy, jsme se konečně ubytovali v hotelu v městečku Dogubayazit pod Araratem. Další den zahájíme třídní výstup na samotný

Ararat (5167 m).

Je 1. září 2007, v 5 hodin vychází slunce a my vidíme mohutný Ararat z balkónu hotelu jako na dlani. Předpověď počasí je dobrá. V 10 hodin odjíždíme na korbě nákladáku od hotelu napřed po výpadovce na Irán, pak po rozbité horské cestě pod Ararat do základního bodu ve výšce 2200 m.

Zde začíná náš pomalý výstup s plnou polní do prvního postupového tábora C1. Kdo si připlatil 160 tureckých lir (1 lira asi 20 Kč), nakládá batoh

na přistavené koně, které mu ho během výpravy ponесou. Kurdský vůdce Buhran nás vede přes svůj rodný tábor (spíše letní sídlo), kde jsme pozváni do stanů na čaj. Po dalších dvou odpočinkových zastávkách přicházíme asi v 15 hod na louku ve výšce 3200 m, kde bude náš první postupový tábor C1. Stavíme stany,

vaříme,
sluníčko
nádherně
hřeje. Koně,
které nesli

bagáž, se volně pasou kolem tábora. Do večera ještě zvládneme průzkumný výstup do výšky 3600 m. Kolem 20 hod jdeme spát.

Probouzíme se do nádherného rána, teplota je zde asi 10°C. Kolem 9 hodiny vyrážíme na druhou etapu do postupového tábora C2. Výstup už je strmější, stále cik cak po kamenité pěšině, koňům se občas už nechce.

Asi ve 13 hod jsme ve výšce 4100 m, kde už je jenom kamení a skály. Pro stany jsou zde odklizeny rovné fleky. Potkáváme zde skupinu Němců, kteří jsou zde na aklimatizačním výstupu, za chvíli se budou vracet

zpět do tábora C1 a zítra to zkusí už naostro znovu nahoru.

Stavíme stany, sluníčko je zde velmi ostré, chráníme si oči i tělo proti úpalu. Vodu bereme z pramínku tekoucího z ledovce nad námi. Tak jako včera podnikáme i dnes průzkumný výstup do výšky 4400 m, kde už začíná sníh. Na kolegovi Ivanovi se začíná projevovat výšková nemoc a musí hned sestoupit do prvního tábora.

Po západu slunka kolem 18 hodiny se silně ochlazuje (kolem nuly) a my uléháme, protože zítřejší závěrečný výstup na vrchol začne už v 1 hodinu v noci. Usnout se ale moc nedaří, je to spíše takové klimbání s čekáním na akci.

Budíček je v 0:30, nasazujeme čelovky, s sebou bereme mačky a stoupačí hole nebo cepín. Ve výšce 4500 m, kde je už souvislý sníh, mačky nasazujeme a pokračujeme ve strmém výstupu nahoru.

Kolem 4 hodiny se začíná rozednívat, to už jsme ve výšce asi 4900 m, výš než Mont Blanc. Dostáváme se na pozvolný hřeben. Dýchání je zde obtížnější, po hřebenu pokračujeme pomalým tempem (zhruba 30 až 50 kroků a zastávka na vydýchání) k vrcholu, který už vidíme v dálce před sebou.

Je 5:00 hod, 3. září a my stojíme na vrcholu Araratu (5157m), slunce vychází a hora vrhá obrovský trojúhelníkový stín do kraje pod námi. Teplota je asi -8°C a fouká silný vítr, vzájemně se fotíme a jsme rádi, že jsme sem vylezli. Na vrcholu je malý stožár s potrhanými vlajkami a pod sebou bychom měli vidět Turecko, na východ Irán a na severovýchod Arménii, ale je opar. Asi po půlhodině začínáme sestupovat do druhého tábora stejnou cestou, kterou jsme sem vystoupili.

V C2 odpočíváme, vaříme čaj a kafe, balíme stany a asi v 9 hod sestupujeme s plnou polní dolů. Cestou potkáváme davy všech národností stoupající do C2. Některým koně nesou dokonce skládací stoly, stoličky a matrace. Nevím, kam se jich tam tolik vleze (placů na stany jsem v C2 napočítal tak 30). Měli jsme štěstí, že jsme nahoře byli sami a v pohodě.

Za dvě hodiny jsme v C1, krátce odpočíváme a pospícháme do tábora našeho vůdce opět na čaj. Dětem necháváme čokolády a sladkosti, co nám zbyly po výstupu.

Před druhou odpoledne už jsme v základním bodě 2200 m a čekáme na nákladák, který nás doveze zpět do hotelu v Dogubayazitu. Tam to večer pořádně oslavíme.

Ještě se ohlížíme zpět na Ararat a děkujeme za počasí a že nám to všem (kromě Ivana) vyšlo.

Tomáš Beránek, odbor vysokohorské turistiky KČT TJ Spartak Přerov